

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **V. S.**, zastoupený Mgr. Ing. Jiřím Horou, advokátem se sídlem Moravské náměstí 15, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **R. P.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2016, č. j. JMK 98949/2016, sp. zn. S-JMK 64203/2016 OÚPSŘ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 7. 2018, č. j. 62 A 125/2016 – 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 6. 2016, č. j. JMK 98949/2016, sp. zn. S-JMK 64203/2016 OÚPSŘ (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Bučovice, odboru životního prostředí a stavebního úřadu (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 11. 2. 2016, č.

pokračování

j. MUB/OSÚ-1925/2016 gal, sp. zn. OSÚ-4355/2013-gal (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), kterým byla na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení dodatečně povolena stavba „*Přístavba, nástavba a stavební úpravy rodinného domu č. p. X*“ na pozemku st. parc. č. X v k. ú. X.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítal, že prvostupňový správní orgán řádně nevyhodnotil statiku povolované stavby a pominul potřebu na ni vypracovat statický posudek, přestože mu to žalovaný uložil již v předchozím rozhodnutí o prvním odvolání žalobce v této věci ze dne 22. 10. 2014, č. j. JMK 106485/2014, sp. zn. S-JMK 106485/2014 OÚPSŘ. Dále považoval za nepřípustnou argumentaci žalovaného, že ze strany odvolatelů nebyl předložen adekvátní důkaz potvrzující problémy se statikou stavby; takový požadavek je totiž dle něj v rozporu se zásadami správního řízení. Žalobce také uvedl, že již na pohled je z nástavby zřejmé, že byla provedena velmi neodborně a nadstavěná zeď je křivá, nebyl dodržen ani technologický postup při betonování věnce, přičemž veškeré práce si stavebníci prováděli sami. Autorizovaný inspektor, který vykonával stavební dozor, se podle žalobce na stavbě v podstatě nevyskytoval a neúčastnil se ani posledních dvou místních šetření. Žalovaný se pak v rámci napadeného rozhodnutí nevypořádal s jeho námitkou, podle které byl k získání původního stavebního povolení pro stavebníky nutný souhlas vlastníků sousedních staveb, avšak v řízení o dodatečném povolení stavby žalobcem takový souhlas udělen nebyl. Závěrem namítal sesuv sněhu ze střechy stavebníků na jeho střechu.

[3] Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 11. 7. 2018, č. j. 62 A 125/2016 – 51 (dále též „napadený rozsudek“) zamítl. Uvedl, že prvostupňový správní orgán i žalovaný se námitkami neodborného provedení stavby a otázkami její statiky zabývali, když na základě podkladů ve správním spisu (zejména stavebního deníku) a skutečností, že na stavbě byl autorizovaným inženýrem pozemních staveb vykonáván odborný stavební dozor, a současně bylo stavebním úřadem provedeno několik místních šetření, dospěli k závěru, že stavba byla prováděna v souladu se stavebními předpisy. Takovému vypořádání krajský soud ničeho nevytknul, neboť žalobce neodborné provádění stavby namítal toliko v obecné rovině a vyjma fotografií je ničím nedokládal. Pokud z fotografií obsažených ve spise na první pohled neodborné provádění stavby neplyne (přičemž krajský soud se neztotožnil se žalobcem, že i laikovi musí být toto pouze z fotografií zřejmé) a stavební úřad takové pochybení neshledal ani na několika místních šetřeních, nelze mu vytýkat nedostatečně zjištěný stav věci. Jestliže se žalobce domníval, že stavba je prováděna neodborně, nic mu nebránilo pro toto tvrzení navrhnout důkazy, což však neučinil. Samotná skutečnost, že je stavba realizována za pomoci brigádníků, jedná-li se o stavbu prováděnou stavebníky svépomocí za účasti stavebního dozoru, neznamena, že je prováděna neodborně. Upozorňoval-li žalobce na dle jeho názoru „nestandardní provádění věnce“, který měl být vybudován a ihned po jednom až dvou dnech měla být prováděna nástavba, odkázal krajský soud na stavební deník (jehož správnost žalobce nezpochybňoval), podle něž k montáži krovů došlo až po pěti dnech od betonáže věnce. Stejně tak námitky údajných problémů se statikou stavby byly uplatněny výhradně v rovině obecných tvrzení a subjektivních názorů, které nebyly doloženy vhodnými důkazními prostředky, s výjimkou fotografií stavby, které stavební úřad posoudil. Své posouzení žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil, a to včetně závěru o

nadbytečnosti statického posudku. Samotná skutečnost, že je stavba prováděna řadu let po vydání původního stavebního povolení, automaticky neznamená, že byla statika stavby narušena, tím spíše, bylo-li na ni vydáno dodatečné povolení stavby. Taktéž údajnou nedostatečnou aktivitu stavebního dozoru žalobce toliko tvrdí a ničím nedokládá. Byť krajskému soudu nebylo zřejmé, z čeho žalovaný dovodil, že se stavební dozor podílel na tvorbě stavebního deníku, z ničeho dle něj naopak neplyne, že by se na stavbě v podstatě nevyskytoval; to nebylo možné usoudit ani z neúčasti stavebního dozoru na posledních dvou místních šetřeních. Současně nešlo pominout, že se stavební dozor na stavbách tohoto typu může vyskytovat velice sporadicky, neboť se jedná o stavební dozor občasný, který přesto může svoji funkci plnit řádně. Tvzení, že žalovaný v rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. JMK 106485/2014, sp. zn. S-JMK 106485/2014 OÚPSŘ, zavázal prvostupňový správní orgán k vyhotovení statického posudku, krajský soud nepřisvědčil, neboť žalovaný tehdy toliko konstatoval, že v přezkoumávaném rozhodnutí (první dodatečné stavební povolení zrušené žalovaným) nebylo uvedeno, jak bylo naloženo s návrhem žalobce na provedení statického posouzení stavby; tuto vadu však stavební úřad napravil. Jestliže žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s námitkou absence jeho souhlasu s dodatečným povolením stavby, pak krajský soud uvedl, že takovou námitku v odvolacím řízení žalobce neuplatnil, pročez žalovanému nelze vytýkat, že se jí v napadeném rozhodnutí nezabýval. Souhlas žalobce jakožto vlastníka sousední stavby se navíc nevyžaduje; svůj negativní postoj ke stavbě mohl uplatňovat zejména formou námitek, což ostatně i učinil. Dále krajský soud konstatoval, že namítaný sesuv sněhu se týká dvorní části stavby, která zůstává beze změny oproti původní projektové dokumentaci, schválené ve stavebním řízení v roce 2003; tato námitka se proto nevztahovala k předmětu řízení o dodatečném povolení stavby.

II. Kasační stížnost žalobce

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Uvedl, že žalovaný se sice v napadeném rozhodnutí zabýval až dodatečným povolením stavby, neboť stavebníci stavbu provedli v rozporu s původním stavebním povolením z roku 2003, nicméně má za to, že úkolem správních orgánů bylo přezkoumat provedenou stavbu jako celek, a to právě s ohledem na skutečnost, že původní stavební povolení nebylo již aktuální a za 13 let se na budově, na níž byla předmětná přístavba prováděna, projevila vlivem času řada změn a došlo k jejímu opotřebení. Dále stěžovatel namítal, že stavebníci měli v roce 2003 udělen souhlas se stavbou od jeho otce jakožto tehdejšího vlastníka sousední nemovitosti, nicméně ten jej vyslovil v době, kdy ani původní projektová dokumentace nebyla kompletní, navíc stavba již vypadá zcela jinak než v době udělení souhlasu, pročez tedy byl souhlas fakticky udělen pro zcela jinou stavbu. Stěžovatel upozorňuje, že on sám žádný souhlas neudělil a rozhodování proběhlo zcela bez jeho vědomí. Dal sice krajskému soudu za pravdu, že stavební úřad se v prvostupňovém správním rozhodnutí vyjádřil i k otázce statiky, nicméně s tímto jeho posouzením nesouhlasí, neboť považuje za nutné řádně vyhodnotit statiku povolované stavby; neaktuálnost původního stavebního povolení a postupné chátrání budovy za uplynulých 13 let je totiž zcela jistě důvodem, proč se správní orgány měly

pokračování

tímto problémem řádně zabývat, což však neučinily. Stěžovatel proto nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že dle stavebního deníku je statika dostačující, obzvláště když je stavba již od pohledu „křivá“. Taktéž brojí proti názoru, že byl-li na stavbě stavební dozor, pak je vše v pořádku; správní orgány mají dle něj povinnost stav budovy přezkoumat, což však neučinily a krajský soud jejich postup aproboval. Žalovaný dle stěžovatele není ochoten cokoliv zjistit nebo zkontrolovat, pouze se odvolává na stavební dozor odpovědný za provádění stavby; odkazovat čistě na stavební dozor, ačkoliv ten reálně spočíval pouze v podpisu určité osoby ve stavebním deníku, je ovšem chybným postupem. Stěžovatel pak uzavřel, že jelikož krajský soud zaujal stejné stanovisko jako žalovaný, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné, protože se v podstatě ani nemohl vyjádřit k žalobním námitkám; dále uvedl, že krajský soud pominul jeho žalobní námitku ohledně nevypořádání připomínek stavebním dozorem.

[5] Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

[6] Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že předmětem dodatečného stavebního povolení byly pouze drobné změny, které vznikly během průběhu stavby oproti její povolené podobě, jak na ni již byla vydána stavební dokumentace. Dále zdůraznila, že v průběhu stavby bylo provedeno několik kontrol prvostupňovým správním orgánem; zhodnocení statiky stavby pak bylo učiněno stavebním dozorem, který je k tomu oprávněn.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s., jakkoli stěžovatel z velké části pouze opakuje argumentaci uvedenou již v žalobě.

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel tvrdí napadení rozsudku krajského soudu pro důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., nicméně jím uplatněná stížní argumentace plně nekoresponduje se všemi uvedenými důvody, neboť jeho námitky fakticky směřují především do právního posouzení otázky dostatečnosti provedeného dozoru nad kvalitou dodatečně povolené stavby, dále tvrdí též nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Stěžovatel velmi obecně uvedl, že napadený rozsudek považuje za nepřezkoumatelný, neboť krajský soud zaujal stejné stanovisko jako žalovaný, pročez se v podstatě nemohl vyjádřit k žalobním námitkám. K pojmu nepřezkoumatelnosti odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu k této otázce (srov. například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73,

č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245). Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, zdůrazňuje, že „*při posuzování nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí je nutno postupovat obezřetně a vyhradit tyto případy jen vážným vadám rozhodnutí. Zrušením rozhodnutí krajského soudu pro nepřezkoumatelnost se totiž oddaluje okamžik, kdy bude základ sporu správními soudy s konečnou platností vyřešen, což neprospívá zájmu účastníků řízení na projednání věci bez zbytečných průtahů ani veřejnému zájmu na hospodárnosti řízení. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno*”. Dle nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, platí, že „*je-li z rozhodnutí krajského soudu zřejmé, jak naložil s námitkami účastníků řízení a jakými úvahami se soud řídil, nebude každé dílčí pochybení soudu v odůvodnění jeho rozhodnutí znamenat nepřezkoumatelnost. Nereaguje-li soud na určitou argumentaci žalobce, ovšem jinak je zřejmé, jak s danou námitkou ve výsledku naložil, neznamená tento drobný procesní nedostatek nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí. Podle Ústavního soudu totiž není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*”. Nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, pak uvádí, že „*povinnost řádným a přezkoumatelným způsobem odůvodnit rozhodnutí soudu neznamená, že na každý argument strany musí být v odůvodnění rozhodnutí podrobně reagováno*.” Skutečnost, že krajský soud v nyní projednávané věci neposoudil věc odlišně oproti žalovanému, ještě neznamená, že se žalobcovými námitkami věcně nezabýval; ztotožnění se s právními závěry učiněnými žalovaným tedy samo o sobě rozhodně není důvodem způsobujícím nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud jednotlivé žalobní námitky vypořádal, předeštel zaujatý právní názor a řádně a srozumitelně odůvodnil jím vyvozené závěry. Jestliže stěžovatel uvádí, že krajský soud pominul jeho žalobní výhradu směřující vůči tomu, že se stavební dozor písemně nevyjádřil k jeho připomínkám, pak je třeba konstatovat, že z kontextu celého odůvodnění napadeného rozsudku implicitně plyne vypořádání i této žalobní námitky. Stěžovatel totiž mohl, jak konstatoval krajský soud, uplatnit své konkrétní výhrady ke stavbě skrze institut námitek jakožto účastník v řízení o dodatečném stavebním povolení, což také (přestože poměrně obecně) učinil, přičemž správní orgány je náležitě vypořádaly. Osoba vykonávající stavební dozor ovšem dle § 153 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“), „*sleduje způsob a postup provádění stavby, zejména bezpečnost instalací a provozu technických zařízení na staveništi, vhodnost ukládání a použití stavebních výrobků, materiálů a konstrukcí a vedení stavebního deníku nebo jednoduchého záznamu o stavbě; působí k odstranění závad při provádění stavby, a pokud se jí nepodaří takové závady v rámci vykonávání dozoru odstranit, oznámí je neprodleně stavebnímu úřadu*“; jedná se o soukromou osobu vykonávající výše uvedené činnosti jakožto svou podnikatelskou aktivitu, není správním orgánem, pročez ani nenahrazuje jeho povolovací činnost (jako např. autorizovaný inspektor), nýbrž vykonává pouze kontrolu nad realizací stavby v souladu s příslušnou dokumentací. Osoba vykonávající stavební dozor tak není povolána k rozhodování o námitkách dotčených osob, neměla tedy ani žádnou povinnost podávat jakákoli vyjádření k jejich výhradám, pročez přejít

pokračování

tohoto zjevně nedůvodného žalobního bodu bez výslovného vypořádání krajským soudem rozhodně nemůže být vadou, která by mohla mít za následek odlišné meritorní posouzení věci. Napadený rozsudek je proto přezkoumatelný.

[11] Úvodem vypořádání kasačních námitek proti právnímu posouzení krajského soudu rekapituluje Nejvyšší správní soud, že stavebníkům byla stavebním povolením ze dne 27. 11. 2003, č. j. 2558a/03/výst/PP, které nabylo právní moci 23. 12. 2003, povolena stavba „*Přístavba, nástavba a stavební úpravy rodinného domu č. p. X*“. Jelikož byla tato stavba prováděna v rozporu s výše uvedeným povolením, oznámil prvostupňový správní orgán dne 21. 11. 2013 stavebníkům, že zahájil řízení z moci úřední o odstranění stavby, dne 3. 12. 2013 je pak vyzval k bezodkladnému zastavení prací na stavbě, přičemž stavebníci následně dne 11. 12. 2013 podali žádost o dodatečné povolení stavby. Podstatnou okolností v posuzované věci je, že stavebníci stavěli na základě pravomocného stavebního povolení z roku 2003, ovšem stavbu provedli částečně v rozporu s ním; jednalo se o jiný tvar střechy, zejména výšku hřebene trojúhelníkového vikýře, odlišné rozměry vnitřního schodiště, provedení dvou otvorů vyplněných sklokeramickými tvárnici (luxferami) v podkroví, dále jiné rozměry oken na WC a v koupelně, absenci zábradlí na vnitřním schodišti či zkrácení středové vaznice krovu. Dodatečné povolení stavby se tedy týkalo výhradně těchto dílčích stavebních úprav, které byly na stavbě provedeny v rozporu s původním stavebním povolením, nikoliv celého rodinného domu; části předmětné stavby provedené v souladu s původním stavebním povolením tedy vůbec nebyly předmětem řízení o dodatečné povolení stavby. Tuto skutečnost připomenul i krajský soud, byť tak učinil pouze v rámci posouzení jedné z dílčích žalobních námitek, když konstatoval, že ta se nevztahuje k předmětu řízení o dodatečném povolení stavby, protože se jí z důvodu oprávnění přezkoumávat jen napadené rozhodnutí vůbec nemohl zabývat.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že žalovaný měl přezkoumat provedenou stavbu jako celek, neboť původní stavební povolení bylo již neaktuální, na stavbě se projevila vlivem času řada změn, došlo k jejímu opotřebení, a proto bylo nezbytné vyhodnotit její statiku. Prvostupňový správní orgán si v rámci řízení o dodatečném povolení stavby vyžádal příslušný stavební deník, přičemž současně provedl několik místních šetření, námitkami stěžovatele se zabýval, především žalovaný pak řádně vypořádal všechna jeho odvolací tvrzení. Nejvyšší správní soud konstatuje, že za situace, kdy dodatečné stavební povolení bylo uděleno pro úpravu a dokončení stavby podle projektové dokumentace zpracované autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby, který taktéž vykonával odborné vedení její realizace, byl vyžádán stavební deník pro kontrolu průběhu stavebních činností a bylo stavebním úřadem provedeno místní šetření, přičemž sám stěžovatel krom nepodložených tvrzení nepředložil žádný důkazní prostředek potvrzující jeho obavy (fotografie neshledal krajský soud za zjevně potvrzující závadnost stavby), pak jestliže shledal žalovaný, že „*není zjevné, že by předmětná stavba byla prováděna neodborně nebo by vykazovala známky narušení její statiky, protože ani nebylo důvodné stavebníky vyzývat k doplnění statického posudku stavby*“, nelze akceptování takového posouzení ze strany krajského soudu označit za pochybení. Nejvyšší správní soud se totiž ztotožňuje s názorem krajského soudu, že v řešené věci nelze správním orgánům vytýkat nedostatečné zjištění skutkového stavu. Pouze plynutí času, tedy skutečnost, že původní stavební povolení bylo vydáno již v roce 2003, přičemž předmětná stavba byla po celou dobu průběžně realizována (lhůta pro její dokončení byla prodloužena do 31. 12. 2014), není samo o sobě

dostatečně relevantním důvodem pro závěr, že bylo nezbytné znova technicky posoudit celou budovu, na níž již byla provedena řada stavebních úprav v souladu s původním stavebním povolením. Dílčí stavební práce, které byly provedeny v rozporu s původním povolením a byly předmětem toho dodatečného, nejsou svou povahou natolik zásadní, aby bylo zjevné, že mohou ovlivnit statiku budovy. Stěžovatel tedy nijak konkrétně neodůvodnil, proč by budova, jejíž špatnou statiku v původním stavebním řízení nikdo nezjistil a především ani nenamítal, měla najednou být v tak špatném stavu, že by provedení stavebních prací v rozsahu dodatečného stavebního povolení mělo ohrozit bezpečnost stěžovatele jakožto dotčeného vlastníka sousedního pozemku. Žalovaný naopak v napadeném rozhodnutí zdůvodnil, že neshledal důvody provedení statického posudku celé stavby; též napadený rozsudek je v tomto ohledu přesvědčivý. Kasační námitka je proto nedůvodná.

[13] Jestliže dále stěžovatel brojil proti tomu, že samotný dohled stavebního dozoru není dostatečný, neboť správní orgány mají dle jeho názoru povinnost stav stavby přezkoumat, což neučinily, Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že před vydáním rozhodnutí o dodatečném povolení stavby se dne 20. 6. 2014 konalo ústní jednání spojené s místním šetřením, kterého se účastnila též pověřená úřední osoba prvostupňového správního orgánu; není tedy pravdou, že by stavební úřad zcela rezignoval na svou úlohu a neprověřil na místě reálný stav budovy, na níž měla být stavba dodatečně povolena. Je však třeba též reflektovat smysl a povahu stavebního dozoru, který dle § 153 odst. 3 stavebního zákona *„odpovídá spolu se stavebníkem za soulad prostorové polohy stavby s ověřenou dokumentací, za dodržení obecných požadavků na výstavbu, za bezbariérové užívání stavby a jiných technických předpisů a za dodržení rozhodnutí a jiných opatření vydaných k uskutečnění stavby“*; stavební zákon tedy výslovně předpokládá, že jistou část dohledu nad realizací určitých staveb bude provádět právě osoba vykonávající stavební dozor, přičemž není posláním stavebního úřadu, aby jeho roli dubloval, nýbrž aby stanovoval podmínky a požadavky na provedení těchto staveb, jejichž dodržování bude kontrolovat právě stavební dozor. Jak ostatně dle Nejvyššího správního soudu správně konstatoval krajský soud, *„nelze pominout, že se stavební dozor na stavbě tohoto typu skutečně může vyskytovat velice sporadicky (jedná se totiž o stavební dozor občasný), a přesto svoji funkci plnit řádně“*; žalovaný pak dále připomenul, že *„jelikož osoba, která prováděla na stavbě odborné vedení, byla zároveň projektantem této stavby, lze přítomnost Ing. J. P. na předmětné stavbě předpokládat i v řízení o žádosti o dodatečné povolení změny této stavby, neboť stejná osoba vypracovala dokumentaci pro dodatečné povolení změny stavby“*. Nejvyšší správní soud má za to, že správní orgány nerezignovaly na svou úlohu, neboť jak bylo pojednáno již v odst. 12 tohoto rozhodnutí, s ohledem na okolnosti případu řádně zjistily skutkový stav věci. Kasační námitka je nedůvodná.

[14] Stěžovatel taktéž namítal (fakticky zcela shodně jako v žalobě), že on sám žádný souhlas se stavbou nikdy neudělil a veškeré rozhodování proběhlo bez jeho vědomí. Krajský soud tuto námitku v napadeném rozsudku již vypořádal tak, že stavební zákon *„souhlas žalobce (jako vlastníka sousední stavby) nevyžaduje. Svůj nesouhlas se stavbou může žalobce uplatňovat zejména formou námitek v souladu s § 112 odst. 2 a § 114 stavebního zákona, jak ostatně i činil. Nelze tedy se žalobcem souhlasit, že by veškeré rozhodování proběhlo bez jeho vědomí“*, pročez ji shledal nedůvodnou. S takovým právním závěrem se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje. Dle § 129 odst. 2 stavebního zákona *„v řízení o dodatečném*

pokračování

povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115, ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109 (...) Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.“ Podle § 110 odst. 1 stavebního zákona *„žádost o stavební povolení obsahuje (...) vyjádření vlastníka sousední nemovitosti, je-li třeba, aby umožnil provedení stavebního záměru ze své nemovitosti“*; dle 110 odst. 2 téhož zákona však obecně souhlas vlastníka sousední nemovitosti není povinnou součástí žádosti o stavební povolení [odlišně srov. např. § 105 odst. 2 písm. f téhož zákona], kdy v případě ohlášení stavby jakožto zjednodušeného povolovacího procesu je *„souhlas osob, jejichž vlastnické právo nebo právo odpovídající věcnému břemenu k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být prováděním stavebního záměru přímo dotčeno“* vyžadován jako obligatorní náležitost]. Jestliže se tedy nejedná o specifický případ, kdy je nezbytné (pouhé) vyjádření k realizaci stavebního záměru prováděním prací z nemovitosti sousedního vlastníka, pak se v případě stavebního povolení (shodně též dodatečného stavebního povolení) souhlas dotčených vlastníků nevyžaduje. V rozsahu stěžovatelovy argumentace, kterou pouze opakuje tvrzení z žaloby, aniž by jakkoli brojil proti posouzení krajského soudu, se Nejvyšší správní soud touto námitkou nezabýval, neboť je nepřípustná. Stěžovatel dále v kasační stížnosti v reakci na vypořádání tohoto bodu ze strany krajského soudu položil víceméně řečnickou otázku, *„proč tedy byl (souhlas) vyžadován ze strany mého (stěžovatelova) otce v roce 2003? Nutno si uvědomit, že aktuální žádost o dodatečné povolení stojí právě na podkladech z roku 2003, kdy stavební úřad souhlas vyžadoval. A nelze s odstupem času se k věci stavět tak, že aktuálně již souhlas potřeba není“*. Nejvyšší správní soud k této poznámce stěžovatele uvádí, že posouzení původního pravomocného stavebního povolení z roku 2003 není předmětem tohoto řízení; nadto je však možné uvést, že ze správního spisu (který je společný pro původní i dodatečné stavební povolení) neplyne, že by právní předchůdce stěžovatele nějaký kvalifikovaný souhlas s předmětnou stavbou (který by stavebníkům jakkoli zjednodušoval stavební řízení) udělil; pouze v protokolu z místního šetření ze dne 12. 8. 2003 je u vyjádření po zhlédnutí komplexní projektové dokumentace u jeho jména uvedeno *„bez připomínek“*, v protokolu z ústního jednání ze dne 21. 11. 2003 je pak u jeho vyjádření pouze uvedena informace, že jeho rodinný dům je střežen psem. Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že stěžovatel byl účastníkem řízení o dodatečné povolení stavby (které jediné je předmětem nyní probíhajícího soudního přezkumu), navíc v něm uplatnil námitky, které byly řádně vypořádány, pročez je lichá argumentace ohledně absence jeho souhlasu, který není dle výše citovaných ustanovení stavebního zákona vůbec vyžadován; kasační námitka je proto nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyla naplněna žádná ze stěžovatelem uplatněných kasačních námitek, taktéž neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti; proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému ji nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože jí soud neuložil žádnou povinnost ani neshledal žádný zvláštního zřetele hodný důvod k jejímu přiznání (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu